

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 44. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_169A-txt-shoot-idm2453.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Første Samtale.

Jomsborg.

Sankede vare de ypperste Jomsvikinge, og mellem dem Vesets og Strutharalds Sønner, for at lyde paa Palnatokes Tale, der han gav Jomsborg Love.

Palnatoke.

Hvad var vel Jomsborg? Kun et Vikingsbøl,
Et Smuthul for en vild og fremmet Skare,
Som røved fra den stille Bondemand,
Fra Ven og Fjende, sloges fræk om Rovet,
Og krænked Kvinder, dræbte Vaabenløse.

Vor Arm har knuset denne Røverflok,
Men skulle vi forny dens onde Idræt!
Kun slet det sømmed sig for os, som alle
Fra Odin stamme ned. En anden Trang
Os sanked her, det høit skal nævnes
I Nord, hvi Danmarks Kæmpeskare drog
46Til Vindland hen. – I veed, paa Bretlands Kyst
Jeg har et Rige, som jeg kunde raade.
Hvi kom jeg hid? hvi stillede jeg mig
I eders Spidse, nu da Haaret graaner,
Da jeg med Hæder kunde i min Hal
Hensidde rolig, trodse Haralds Vrede?
Oplader eders Øine, Kæmper! ser
Hvor Nordens Aand i Norden selv forsvinder,
Hvormangen Drot nu kaster gamle Sæd,
For hviden Krist at tjene! ser med Harmen
En Klerk fra Saksland knæle, sukke der
Hvor fordum Kæmpen sad og Skjalden kvad!

Jeg saae det, og jeg svor ved Urdas Brønd,
At standse Edderelven, som fra Syden
Vil strømme hid og overskylle Nord,
Og disse Mure skal som Dæmning stande
Mod striden Elv og gemme Nordens Kraft,
Til den sit gamle Hjem kan atter vinde.
Men sker det ei, og driver Jettens Flok
Den gamle, stolte Gudehær fra Norden,
Da skal dog Jomsborg staa i hellig Kraft,
Som Undersyn, som varigt Kæmpeminde
Om Tiderne, som rulled hen,
Som dræbtes af en Trælleskare.

47 *Bue.*

Ja, og af hver en Nidings Ben,
Som Sværdet naaer, skal Muren vokse,
Og Blod skal farve den, da staaer
Vor Borg som røden Altersten
Til Skræk og Gru for hele Norden.

Sigvald.

Du har os sanket, Toke! her til Stevne,
For mellem os at skikke Lov og Ret,
At Borgen, som saa stærk vi bygged,
Som har i os saa fast et Værn,
Ei skal ved Splid og Tvedragt ødes;

At Vildhed og at Grumhed ei
Skal Høvdinge imod os reise.
Thi, sig! hvad med din stille Kløgt
Du har udfundet!

Bue.

Trænge vi til Love?
Skal de vel binde vores Kæmpehaand!
At kaste Hjelm og Skjold, og modig
Med løftet Sværd i baade Hænder
At gange frem og aldrig fly,
Er Mandens Lov; men kønt at holde Fred,
Det er en Lov for gamle Kvinder.

48 Sigvald.

Du Bue! pukker altid paa dit Sværd,
Hvad har du vel, naar det engang du mister?
Din Hjerne den er tom og farlig hul,
Derfor og nu saa høit din Pralen skralder.
Du mener, at af Dødningben
En Mur kan bygges, veed da ikke
At snart de rulle, naar kun Liv
Hel sagtelig det ene rører,
Du vil bestryge den med Blod,
En herlig Kalk, som stadig rinder
Og river Muren med sig hen.

Palnatoke.

O kives nu ei saa! kun lidet sømmer
Sig Sligt for Mænd. Vist, Bue! ei
Min Lov din Kæmpehaand skal binde,
Kun raade med den, saa den ei
Sig alt for vildt omkring skal tumle.
Du Sigvald! kløgtig fandt, at Bue
Foruden Sværd var vaabenløs;
Men hvor er Kæmpen vel, som nænner
At vriste Sværdet af hans Haand!

Nu Lovene jeg eder vil fremtælle,
Og hvad ham tykkes, maa Enhver i Dag
Om dennem tale, men naar næste Morgen
49Fremgryer, skal for hver, som Loven ei
Vil taus adlyde, Porten fluks oplades,
Og har han hørt den slingre bag sin Hæl
Mod Stolpen ind med Gny, han aldrig
Af Jomsborgs Mænd skal høre anden Tale,
End den som lyder høit i Sværdets Døn,
Naar det hans Skjold og Brynje kløver.

Alle.

Ja han skal høre Sværdets Døn,
Naar det hans Skjold og Brynje kløver.

Palnatoke.

I Livets Morgenrøde Livet spiller
Letsindig vaklende, som Rør i Luft;
Mod Livets Aften Størken atter svinder
Og varig Kraft er ikkun Asers Lod;
Vor Borg behøver Mænd, og derfor Ingen,
Som ei har baaret atten Vintres Kuld,
Og Ingen som har femti Aar paa Bagen,
Skal stædes Adgang til vort Kæmpelaug.

Bue.

Ja, ingen Dreng og ingen Gubbe,
Som blegner ved at skue Blod,
Som nøler med at drage Sværdet,
Maa taales i vort Kæmpelaug.

50 *Palnatoke.*

Den Mand, som bange veg i Strid
For En, der kaldes maa hans Jævning,
Om han ved List end sneg sig ind,
Skal fluks uddrives som en Niding.

Bue.

Ja, Hver som bange veg i Strid
For En, for ti, for hundred Fjender,
Bør drives ud.

Palnatoke.

Nei, ikke saa!
Du est af Staal, og Staalet viger
Ei før det hel er sønderbrudt;
Gid Jomsborg aldrig dine *Lige*
Maa mangle! men den ødtes fluks,
Hvis Alle vare *dine* Lige.

I Vestresaltet tit jeg foer,
Og naar jeg veg for Stormens Vælde,
Jeg stundom saae en Snekke stolt
Forsage Land og Kyst og Havn,
Og trodse kæk de store Bølger.
Jeg stod og saae med herlig Lyst
Paa Asathors det høie Billed;
Men Roret knak, og Snekken sank,
Og kneiste aldrig mer paa Havet,
Og aldrig mer den bar en Flok
Af Kæmper hen til mandig Idræt.
Du veed det, Bue! ei af Frygt
Jeg taler saa, end ofte Skjoldet
I Striden tykkes mig for tungt;
Men dette Laug ei, som et Under
Paa Himlen, skal en føie Tid
Fremglindse og igen forsvinde;
Af haarde Stene Muren blev,
I Jernets Størke Porten klædtes,
Thi vil jeg og, at flere Led,
End jeg kan tælle op til Odin,
Skal tælles ned fra mig, og end
Skal i sin Vælde Borgen stande.

Sigvald.

Ja, det vanærer ingen Mand
At vige for en mægtig Fjende,
Thi ellers maatte stolte Eg
Sig skamme, naar dens Top sig bøier
For Vindens Kraft.

Bue.

Saa tænker du,
Din Fader tænkte ligedan, Strutharald
Har set sin Strut af fem Marks Guld
Paa Bues Hjelm og han har tiet.

52 *Palnatoke.*

Alt Nag og Nid skal her forsvundet være,
Thi Brødre er det, som i Jomsborg bo;
Om Nogen ogsaa fandt sin næste Frændes,
Sin Broders, Faders Bane her,
Ei maa han blotte Sværd, men ene
Jeg dømmes hvad mig tykkes Ret.
Med Vandet som vor Borg omskyller,
Sig Blodet blande! men den selv
Ei smittes maa af røde Vædske;
Mon Aser vel har glemt, at Fenris bed
Med onde Tand af Tyr hans Høre;
Og veed de kanske ei, han skal engang
Den høie Seierfader sluge?
De Intet glemme, Alt de veed,
Men helligt Thing de ei vil smitte
Med Ulvens Blod – Som Guders Thing
Saa skal vor Borg os hellig være.

Bue.

Den Lov er haard, var anden Høvding
End Toke, snart jeg skulde atter se
Borgundarholms de høie Bakker,
Hvor frit jeg turde løfte Sværd
Mod Vesets og mod egne Fjender.

53 *Sigvald.*

Den Lov er viis; thi ingen Høvding
De vilde Kæmpers Overmod
Var mægtig uden den at styre;
Snart skulde Ravnene hakke ud
Den sidste faldne Vikings Øine,
Og Ulven vade dybt i Blod,
Og slide Lig i Borgens Sale,
Om Frændehævn og Tvekamp her
Tillodes inden disse Mure.

Palnatoke.

Hvor Tappre er, Bagtale, Digt og Løgn
Kan ikke være, hvis det Nogen glemmer,
Med Spot og Haan fra os han drives ud.
At sige Tidende ei heller Nogen vove!
Thi selv jeg først og ene vil
Forkynde, hvad der skal forkyndes.

Alt Bytte skal til reiste Stang
Henbæres, der det skal uddeles;
Og er en Niding, som for sig
Beholder Noget, aldrig Solen
Ham skal beskinne mere her,
Om han og var min næste Frænde,
Næst mig den vældigste i Kamp.

54Ei sankedes vi her til Lyst og Gammen,
Men til at virke, bære kækt som Mænd
Hvad Mænd kan bære, derfor Ingen
Sin Trængsel eller Kvide maa
For Anden klage.

Bue.

Kvinder sømmer
Det sig at klage, ser jeg En
At vride sig i Kamp ved Saaret,

Han skal vist ei fortælle, hvad
Han vred sig for.

Thorkil.

Men naar en Byrde
Er mig for tung, hvi maa jeg da
Ei byde Vennen hjælpe mig at bære?

Palnatoke.

Fordi saalænge du den bærer selv,
Da er den din, men naar du den fortæller,
Da er du dens, og den igiennem dig
End søger at nedbryde Vennens Kraft.

Kun een er Loven, som end maa tilføies:
Imellem os skal ingen Kvinde bo,
Thi Manddom dør i Kvindens kælnes Favn.

55 *Bue.*

Selvanden jeg hver Nat i Sengen ligger,
Jeg med mit gode Sværd, og vi
Vist ei hinanden skal forkæle.

Sigvald.

Som Mandevind er lidt mod Norners Visdom,
Saa, Toke! agter jeg min Kløgt mod din.
Men dog mig tykkes, om mig Noget tyktes,
At denne Lov er underlig og sær.
Naar Vinterfrostens binder Havets Strømme,
Og Sneken hviler trygt i Borgens Havn,
Naar Kæmperne om bredden Bord forsamles
Til Gammens Tale, sjunge gamle Kvad,
Hvi maa da fagre Møer ei fremgange
Alt under hviden Lin, og brune Mjød
I Hornet øse, det til Kæmpen række?
Valkyrierne jo i Odins Sal
Fremgange saa, og aldrig end Man hørte
Einherier at glemme daglig Strid.

Sigurd.

Ei er jeg snild i Maal som Sigvald,
Og tier gerne, naar som Kløge tale;
Men her mig tykkes dog et Ord
Jeg og maa lægge til: jeg fæsted
56 Mig liden Tove, hun er væn som Faa,
Dog hid jeg drog for Manddoms Daad at øve.

Palnatoke.

Ja, Brødre! Kæmper! I har Ret,
Hel underlig kan denne Lov og synes,
Jeg grubled længe, nødig vilde jeg
Den fagre Lænke sønderbryde,
Ei har jeg sønderbrudt den, sagte
Jeg løfted ikkun Led fra Led.
I Borgen her maa ingen Kvinde være,
Kun tvende Nætter maa i Rad
Sig Nogen selv fra Borgen fjerne,
Men Høvdingen, som skarp i Syn,
Maa dybt i sine Kæmper skue,
Vil stundum dog om Vinterstid
Tilstæde den, hvis Mod er øvet,
Hvis Hug er fast, som er en Mand,

At dvæle hos sin Mø, sin Kvinde.

Dig Sigurd! Nordens ægte Søn,
Og Sigvald! snild i Raad og Tale!
Jer vil jeg lære, hvi vor Borg
Maa lukkes tæt for hver en Kvinde.
Valkyrier i Odins høie Sal
Frembære Mjød, ja endnu mere:
Folkvangers Mø i kærlig Favn
57Indslutter Kæmpen, som har elsket.
Jeg fordum sad i Stefners Borgesal,
Med hviden Haand Olufa rakte
Mig Hornet, gav mig Haanden med,
Og mangengang jeg djærv er sprunget
Fra hendes Favn i Hildurs Leg;
Med Lyst jeg hørte hende kvæde,
Men og med Gammen Pilesang.
Alt under Høien hviler hun, men hist
Paa Disabænk jeg skal den Væne favne.
Ei er det Tingens men kun Tidens Skyld,
Som ved sin Vanart nøder os at kaste
Det Halve bort af Fædres Kæmpeliv,
For anden Halvdel at bevare;
Naar Møen er Valkyrie, da ei
Hun Manden kalder bort fra Odins Lege,
Saalænge hver en Nordens Mø
For Freia knæled øm og modig,
Oplued hun sin Beilers Sind
Til mandig Daad; thi vel hun vidste,
Sesrumner aabnes kun for Mænd.
Alt længe nu er Tro paa høie Guder
Hos Mange slukket, siden vi i Lund
Opreiste deres Støtter, synes Aser
Som døde i den døde Sten,
Og Kvinden, hun som søger Varme,
58Og lever kun i den, har følt
Paa kolde Sten, og gyst, og flygtet;
Ei mer hun stunder efter Freias Sal;
Men tæt hun vil sin Elsker knuge
Til sig paa Jord. – Og nu den nye Lære!
For Kvinder skabt, den heder Kvindens Hjerter,
Og Mandemods det før saa haarde Malm
I Heden smelter.

Thorkil.

Du da mener altsaa,
At Kristuslæren Nordens gamle Kraft
Fordrive vil?

Palnatoke.

Jeg Intet *mener*
Jeg ser og tror, og hver som ser,
Maa tro med mig. Jeg fuldt har nemmet
I Bretland Læren, kunde og
Hel klarlig vise, at det saa maa være;
Men dennegang jeg dig kun vil adspørge:
Hvorfor mon Angler undertvang
De gamle Britter? Hvorfor mon
De samme Anglers Æt betvunges
Af Regnars Sønner? Hvorfor kued Rolf
Det stolte Valland?

59 *Thorkil.*

Ja, det synes vise,

At største Kraft hos Asafolket boer;
Men Eet er underligt, hvi kued
Vel Sakslands Otto Harald saa?

Palnatoke.

Mon Aserne da med ham strede,
Og mon for Aser Harald stred?
Veed du det ei, at Leirekongen
Er haltende og sygelig,
Vil være baade Gorm og Thyra,
Vil være baade Ild og Vand,
Men blir en Damp, det Slette af dem begge.
Hans Hirdmænd er som han, hans Folk
Forvirret veed ei hvad det vil og søger,
Og var det da den kristne Otto vel,
Som ødte Danneværke, eller
Var det ei Trygves djærve Søn,
Den unge Olaf hist fra Norrigs Fjelde,
Af gamle Haralds Æt, med Haralds Tro,
Ham, som jeg før min Død end tænker
At se paa Haralds Stol og der
At gøre Jomsborg hartad unødvendig!

60 Thorkil.

Hvor kan du ønske det? Har Nogen
Vel dyrket Guderne med mere Flid
End Hakon?

Palnatoke.

Hakon? ja Hakon!
Jeg kender ham, Guldharalds lumske Morder.
Han sanker Ben af gamle Haralds Æt
Og reiser paa dem Hladejarlens Sæde,
At det kan vorde høit, en Kongestol.
Han tro'r paa Jetter, paa sin egen Størke
Paa Valhals Guder tror han ei.

Thorkil.

Men hvorfor har han da vel bygget
Ved Hlade og i Guledal
De fagre, prude Gudehuse,
Hvis Mage Man ei saae i Nord?
Hvi mon han Aser saa udsmykker
At Gullet hartad skjuler dem?

Palnatoke.

Hvorfor? Det var vel ikke tungt at sige;
Men naar han skjuler Aserne med Guld
Da gør han ret; thi det var Gullet
Som skjulte Aserne for ham.
61 Han har opbygget Gudehuse!
Hvor priseligt! Saa bygge og
De Kristne Gudehuse. - Fordum,
Ved Tidens Fødsel, kvæder Vola, blev
De rige Guders Borg fra Jordens Vange
Til Himlen fløttet - Hakon vil
Den maaske ned til Jorden atter hente,
Fordi den er lidt høiere end hans.
Dog, herom kan vi siden tale
Om saa Du vil.

Nu har I hørt
Hvad Lov, hvad Ulov er i Borgen,

Og hver, som ei vil lyde, fluks
Udgange, om han ei vil drives!
Thi denne Lov som Volas Kvad,
Som Odins Bud skal hellig være.

Alle.

Ja, den skal staa som Volas Kvad,
Som Odins Bud, som Valhal selv.

En Jomsviking.

En Snekke hid har ladet stande,
Og ligger hardt ved Havnens Port,
En Ungersvend staar i dens Løfting,
Og raaber høit paa Palnatoke.

Nu ginge alle Høvdinge op paa Muren.

62 Palnatoke.

Hvem est du, mens saa høit du raaber,
Og ter dig storlig ved vor Borg?

Vagn.

Ei dølger jeg min Æt, og du vel burde
Mig kende; thi mig avlede din Søn
Med Vesets Datter. Spørg kun Bue!
Han kender Vagn.

Palnatoke.

Hvi kom du hid?

Vagn.

Fordi jeg kedtes mellem mine Frænder
Ved Bænkesæde og ved Studebrøl,
Og mine stille Frænder tyktes ilde
Om mig, fordi jeg stundum slog
Et Ben i Panden paa en Vrævler,
Maaske lidt haardt, saa Blodet sprang,
Og Kroppen faldt og glemte sig at reise.
Thi søgte jeg nu hid, da jeg har hørt
At her er Mænd og ingen Kvinder,
Jeg vidste og, at Bue var her alt,
Og hvor han er, der gad jeg ogsaa være.

Palnatoke.

Og mener du da, Frænde! at du her
Kan frit med Mandehovder lege?
63At Jomborgs Kæmper taale mer,
End dine egne næste Frænder?

Vagn.

Kun lidet nyder jeg vort Frændskab,
Den første Gang vi sees, og altid jeg
Har tænkt, du var en anderledes Mand.
Jeg sad som Dreng paa Skødet af Thorgunna,
Og hørte Aage tale om din Daad
Om Vinteraftner, naar han sad ved Ilden
Og gjorde Pleiler, hvordan du
I Bretland foer og paa de irske Kyster,
Da kaagte al den Smule Blod,
Som i mig var, med begge Hænder
Jeg løftede paa Pleilen, slog i Ild,

Saa Aages Haar blev fuldt af Gnister.
Engang fortalte han, hvordan du skød
Med sikke Pil det lille Æble
Ned af hans Hoved; fluks jeg fik
Mig gjort en Bue, lagde saa et Æble
Paa Hovedet af vores ene Træl,
For dog at se, om ei jeg kunde ramme
Saa godt som du. Jeg rigtig nok
Skød feil, og ramte Trællens Øie,
Men siden den Tid har jeg øvet mig
Og søger nu til dig som til min Jævning.

64 *Palnatoke.*

Er du saa brav i Haand, som stærk i Mund,
Da har jeg ingen Skam af vores Frændskab.
Sig, Bue! tør du borge for
At han ei bryder vore Love?

Bue.

Jeg knap tør borge for mig selv, end sige
For slig en vild ustyrlig Dreng.
Han blir en vældig Kæmpe; men at holde
De Love her, han sikkert mægter ei.

Vagn.

Kun lidet hædrer du din Fostersøn.
Hvad kan det være vel for Love
Som du, men ikke jeg kan holde?

End I, Strutharalds fagre Sønner!
I raade dog vel godt for mig?

Sigvald.

Eet Raad vi begge har, vi ville:
Du aldrig kommer her i Flok

Vagn.

Ei heller, naar jeg bærer jer en Hilsen
Fra jeres Fader? Jeg i sidste Vaar
Var hos ham, for jeg vilde skønne,
Om bedre nu sin røde Strut
65 Han gemte, siden Bue Digre,
Af Medynk gav ham den igen.
Jeg fandt kun nogle Faar og Stude,
Og saa en Smule Andet. – Ser du,
Hvor dybt sig Rusten har indgnavet
I disse Skjolde, disse Sværd?
De har vist ogsaa ligget grumme længe,
Hver Dag vi dygtig slide paa dem, men
Endnu de ikke ret vil blive blanke.
Strutharald er vist ikke blevet vred,
Fordi jeg tog, hvad han dog selv ei brugte,
Og hvad jeg høilig kunde trænge til;
Thi Skib og Folk jeg fik af Aage,
Men ingen Vaaben, – til sin Plov
Han bruger Jernet, – og jeg maatte
Da selv se til at faae lidt Staal.
Nu, Sigvald! kommer jeg i Flokken?
Det kunde jo dog glæde dig
Hver Dag at skaade disse Vaaben,
Og mindes om din Faders Gaard.

Palnatoke.

Men sig! hvor gammel est du Frænde?

Vagn.

Jeg lyver ei, tolv Vintre er jeg gammel.

66 Palnatoke.

Ei bryde vi da vores Lov, som vil,
At Hver hos os skal tælle atten Vintre.
Men vel mig tykkes om dig, Vagn!
I Bretland har jeg Jarlerige,
Og Hælvten nu skal være dit.

Vagn.

Vel er det budet; men jeg skøtter
Ej om dit Rige. – Eders Lov
Jo brydes ei, naar ikkun Hugget
Er atten Vintre; jeg mit Sværd
Vil løfte da med baade Hænder,
Saa tænker jeg nok at mit Hug
Blir firogtyve Vintre gammelt.
Halvhundred Mand og dette ene Skib
Jeg ikkun har; men dog jeg byder
Strutharalds Søn, den tappre Sigvald ud
At møde mig med tvende Skibe
Og hundred Mand til Vaabenting,
Og taber jeg, da skal jeg vige;
Men viger han, mig og min Flok
I skal i eders Flok optage.

Nu, Sigvald! er du ingen Niding,
Er Mandehug dig mere kært
67End Sengelyst og Bænkesæde,
Saa kom herud og prøv en Dyst!

Palnatoke.

Da han saa mandelig dig æsker,
Og byder saa forvovent Bud,
Saa faaer du lægge mod ham, Sigvald!
Du kuer vel hans Overmod;
Men dræb ham ei! lad Skjolde bære
Omkring ham! thi han skal
Kun lære, han er Dreng i mer end Alder.

*Der Skibene vare lagde ud, raabte Palnatoke til Vagn: Nu Frænde! Porten er opvundet,
Og fluks du frit kan seile ind
Her under Buen, naar kun først du jager
De Fiske ind, som nys løb ud.

Snare fløi Pilene i Flok og ei sparedes Hugvaaben. Enstund saae Alle tause derpaa, men da Striden begyndte at mindskes paa Sigvalds og øges paa Vagns Haand, stod Bue brummende, indtil han endelig udbrød:

Jeg troer Sigvald nænner ei
At hugge i sin Faders Skjolde.

68 Palnatoke.

Jeg troer han har Ret, de Hug
Er mer end atten Vintre gamle;
Jeg frygter snart at Sigvalds Skjolde
Blir alt for smaa, naar de skal til
At indeklemme ham. – Mig tykkes
At Sigvald styrer ind mod Land.

En Jomsviking.

Ham fattes Sten, dem vil han sanke.

Vagn.

Hør Sigvald! det behøves ikke.
Jeg ser, at du vil sanke Sten
For at afgang Vaabenrusten,
Det ei behøves, alt mit Sværd
Har slidt sig blankt i dine Skjolde,
Og Blodet troer jeg ogsaa hjælper.

Ogsaa Vagn gik paa Land og Sigvald trængtes alt haardere og haardere, men der Palnatoke saae det store Mandfald, da raabte han:

Nu er det nok. Vi har for Sæd
At prøve Mænd, som vil i Lauget,
Men slig en Prøve, som i Dag,
Maa være sjelden. Sig! hvormange
Gik der til Valhal?

69 En Jomsviking.

Sigvalds Flok
Har Tredve tabt og Vagns kun tyve,
Men Somme have Ulivs Saar.

Vagn.

Nu, Palnatoke! mener jeg dog ei
Du nævner mig en Dreng.

Palnatoke.

Saa stille, Frænde!
Du veed dog vel, at jeg er Høvding her.
Hvad praler du vel af? ei var det sjældent
Blandt vore Fædre, at en tolvvaars Dreng
Var mægtig til i Strid at bære Vaaben,
Ja stundum eied han og sindig Kløgt.
Den savner du, derfor du nu skal drage
Med Bue ud paa Tog, ei komme hid
Før han sig trøster til for dig at borge,
At du vil skikke dig i vores Lov.

Vagn.

Vil du da bryde...

Palnatoke.

Tie, og lyd din Høvding!
Du, Bue, tæm ham! før ham siden hid!